

In memoriam

URBÁN LAJOS

tanár úrnak

mindannyiunk

NAGYPAPÁJÁNAK

hálás szeretettel a

IV. F.

OSZTÁLY

BUCSÚ A NAGYPAPÁTÓL

Isten veled, elmúlt négy év!
Isten veled, iskola!
Isten veled, sok-sok szépség!
Isten veled, Nagypapa!

Jó volt, szép volt, ám most vége.
Ballag már a vén diák...
Szomorkásan, kissé félve
Kortyolgatjuk a piát.

Rágondolunk Nagypapára:
Ó, te drága! Ó, te szent!
Rágondolunk az órádra:
Az a szépség! Az a rend!

Rosszak, Nálad, sosem voltunk.
Huszonnyolc kis unokád
Ült a padban. És Te zordul
Oktattad a fizikát!

Morcos voltál néha, drága,
Láttad, oly hülyék vagyunk
Nem nyílik a fizikára
Milligrammnyi kis agyunk.

Pedig hidd el, hogy akartuk.
Szecska volt, de szellemi!
Fejünket búsan vakartuk:
Nem elég az elemi?

Miért kell még többet tudni?
Gyógypéldák és képletek!
Gyakran el akartunk futni.
(Mint ember, ki tévedett!)

Volt persze, ki kiváló volt,
S kedvelte az ősz fejet.
Politechnikázgatott, és
A suliból mehetett.

Mégis ötöst adtál neki.
Hiba volt ez, nagy, s durva.
(Fehérfejű tanárral járt!)
Nem volt szép, csak nagy...!!!

Pedig volt ott, aki tudott.
Például a Boldizsár!
Milliókat osztott – fejben!
És neki csak négyes jár?

Matkócsik, kis cuki beat-boy
Aki rendes, s olyan jó.
Mégis hármast kapott csak?
Ez igazság? Ez való?

Jó vicc! Fülel az egy stréber.
Tanul ő a mamának.
Megbüntette a Jézuska:
Elvitték most bakának!

Müller Öcsi „forró”, heves,
Mindenkivel úgy vitáz.
Most majd „hűvös helyen” tudja
Tanulni a fizikát.

Kárpáti, a szédült zenész
Ugatja a fizikát.
(Beethoven sem tudta jobban,
Mégsem okozott hibát!)

Járt velünk még egypár lány is.
Ámde rájuk kár a szó.
Olyanok voltak mellettünk:
Mint Einstein mellett egy ló.

Ez volt a mi kis osztályunk.
Sok jó fej, és sok-sok ész!
Fizikában nagyok voltunk.
(Többit ette a penész!)

S mindezt Neked köszönhetjük,
Neked, drága Nagypapánk!
Hálatelt szívvel rebegjük
Versbefoglalt szűz imánk.

Nem feledünk soha Téged!
Legyen zord a harc, a lét.
Nem feledjük – nem is lehet,
Ami örök, ami szép!

Visszajárunk gyakran Hozzád,
Megszorítjuk kezedet.
Benne lesz e kézfogásban
Hála és a szeretet.

Tőled indultunk az Útra,
Melynek Élet a neve.
Rádgondolunk, hogyha tél van,
Vagy ha éget a heve.

Rádgondolunk, hogyha ősszel
Eső veri ablakunk,
Eszünkbe jutsz, ha tavasszal
Egy kislánnyal ballagunk.

Előttünk vagy reggel, este,
S ha az éj csendben leszáll,
Megjelensz majd az álmunkban:
Álom, mely valóra vált.

Mindig jöhetsz, mindig várunk.
Huszonnyolc kis unoka!
Eljössz hozzánk, leülsz közénk,
S mesélsz nekünk, Nagypapa.

Eljössz, és majd mesélsz nekünk
Áhítattal hallgatunk.
Aranyló édes furminttal
Összecsendül poharunk.

Beszélgetünk, és a múltból
Sok száz emlék tör elő.
Ami fájt, most mind megszépül.
Nincs borús arc! Nevető!

Elsodorhat bár az élet,
Hozhat bajt, és száz panaszt.
Nekünk mindig bölcs Igazság,
A Józan Értelem vagy.

Huszonnyolc kis tanítványod,
Huszonnyolc kis unokád,
Elválík most Tőled, ámde
Nem feledi Nagypapát.

Nem feledünk Téged soha!
Nem, hiszen azt nem lehet.
Örökre már Hozzád fűzött
Szeretet és tisztelet.

Te adtad a higgadtságot,
Józan ész és logikát.
Átadtad nekünk korunknak
Imáját: a fizikát.

Kívánjuk, hogy élj még soká,
Legyél mindig tetterre kész!
Gyermekeknek Te tanítsd meg,
Úgy mint nekünk, mi a szép!

Kívánjuk, hogy legyél boldog!
Holnap boldogabb, mint ma!
Némán megszorítva kezéd
Ezt kívánjuk, – NAGYPAPA!

Budapest, 1969. szeptember 1.